

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 563/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej hosťujúcim euroadvokátom Mgr. Karlom Belatkom, advokátska kancelária, Žižkova 12, Jihlava, Česká republika (spolupracujúci advokát JUDr. Ján Havlát, advokátska kancelária, Rudnayovo námestie 1, Bratislava – adresa na príjem pošty), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 130/2008 a jeho uznesením z 28. augusta 2017, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžk 9/2018 a jeho uznesením z 28. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 130/2008 a jeho uznesením z 28. augusta 2017, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod

sp. zn. 8 Sžk 9/2018 a jeho uznesením z 28. júna 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. septembra 2018.

2. Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že nesvojprávny [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), zastúpený opatrovníkom, podal Krajskému súdu v Bratislave žalobu požadujúcu, aby súd uložil žalovanej Slovenskej inšpekcii životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Bratislava (ďalej len „žalovaná“) povinnosť doručiť mu rozhodnutie č. 3520/OIPK-814/05-Ve/370630105 z 27. septembra 2005, ktorým žalovaná vydala spoločnosti [REDAKOVANÉ], integrované povolenie na vykonávanie činností v prevádzke „Energetika“ na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ]. Žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom časti pozemkov, na ktorých sa nachádza prevádzka, a žalovaná s ním napriek tomu ako s účastníkom konania nekonala, hoci konať mala. Zároveň žiadal aj preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 138/2008-31 z 18. septembra 2008 bola vyslovená miestna nepríslušnosť na konanie a vec bola postúpená krajskému súdu ako súdu miestne príslušnému.

Krajský súd uznesením sp. zn. 11 S 130/2008 z 10. februára 2010 uložil žalovanej, aby opatrovníkovi pôvodného žalobcu doručila požadované rozhodnutie, čo žalovaná 26. februára 2010 aj realizovala.

Podaním zo 16. marca 2010 opatrovník pôvodného žalobcu oznámil krajskému súdu, že pôvodný žalobca stratil aktívnu legitimáciu, keďže darovacou zmluvou došlo k zmene vlastníctva nehnuteľností, ktorých sa konanie týka. Súčasne požiadal, aby sa namiesto pôvodného žalobcu stala novou žalobkyňou sťažovateľka ako nová vlastníčka nehnuteľností, čomu krajský súd aj vyhovel.

Uznesením krajského súdu č. k. 11 S 130/2008-135 z 28. apríla 2010 bolo konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavené, pretože sťažovateľka podala proti doručenému rozhodnutiu žalovanej odvolanie a neboli splnené podmienky podľa § 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku na ďalší postup pred súdom.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie a uznesením najvyššieho súdu č. k. 8 Sžf 3/2010-146 z 20. januára 2011 bolo uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že o zámene účastníka na strane žalobcu nebolo rozhodnuté uznesením, hoci v prípade sťažovateľky ide o singulárnu sukcesiu, pri ktorej na rozdiel od univerzálnej sukcesie nedochádza k procesnému účasti priamo zo zákona tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň najvyšší súd uložil krajskému súdu povinnosť odstrániť vadu konania spočívajúcu v nesplnení podmienky obligatórneho právneho zastúpenia sťažovateľky.

Krajský súd v ďalšom vyzval sťažovateľku, aby v stanovenej lehote predložila splnomocnenie pre zvoleného advokáta na zastupovanie v konaní pod následkom zastavenia konania. Sťažovateľka požadovanú plnú moc nepredložila.

Uznesením krajského súdu č. k. 11 S 130/2008-163 z 31. októbra 2013 bolo konanie v zmysle § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavené, a to pre absenciu právneho zastúpenia sťažovateľky advokátom. Krajský súd zároveň rozhodol tak, že vstup sťažovateľky do konania namiesto pôvodného žalobcu nepripustil.

Na základe odvolania sťažovateľky ďalším uznesením najvyššieho súdu (spisová značka ktorého z materiálov predložených ústavnému súdu nevyplýva) z 30. novembra 2016 bolo konštatované, že došlo k úmrtiu pôvodného žalobcu, a tým aj k procesnému nástupníctvu po ňom priamo zo zákona (univerzálnej sukcesii), a preto úlohou krajského súdu bude rozhodnúť znova vo veci samej za účasti všetkých účastníkov konania, teda aj [REDACTED] (ďalej len „žalobca 2“) a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobca 3“), a až následne bude možné posúdiť existenciu dôvodov na zastavenie konania.

Uznesením krajského súdu č. k. 11 S 130/2008-248 z 28. augusta 2017 bolo konanie vo vzťahu k sťažovateľke a žalobcovi 3 zastavené. Podľa názoru krajského súdu ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom malo konať (opomenutý účastník), správny súd overí dôvodnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej

správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vydané rozhodnutie. Doručením uznesenia správneho orgánu sa zo zákona odkladajú účinky rozhodnutia, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku, ak je tento prípustný. V takom prípade je opomenutý účastník oprávnený na podanie riadneho opravného prostriedku a orgán verejnej správy je povinný o riadnom opravnom prostriedku konať a rozhodnúť. Po právoplatnosti uznesenia o uložení povinnosti doručiť rozhodnutie správny súd konanie zastaví (§ 179 ods. 1, 3 a 4 Správneho súdneho poriadku). Obdobná právna úprava vyplývala aj z § 250b ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd zistil, že rozhodnutie žalovanej bolo opatrovníkovi pôvodného žalobcu doručené listom z 26. februára 2010, pričom v zákonnej lehote bolo proti rozhodnutiu podané odvolanie, o ktorom žalovaná rozhodla rozhodnutím č. 5178-14541/27/2011/Oče zo 16. mája 2011. Proti rozhodnutiu žalovanej podala sťažovateľka žalobu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Konanie o žalobe sa viedlo pod sp. zn. 11 S 124/2011. Uznesením krajského súdu č. k. 11 S 124/2011-134 z 27. júna 2013 bolo konanie zastavené. Uznesenie sa stalo právoplatným 6. augusta 2013. Z uvedených dôvodov bolo treba konanie vo veci sp. zn. 11 S 130/2008 zastaviť. Povinnosť doručiť rozhodnutie žalovanej bola splnená, správny orgán potom ďalej konal, došlo k vydaniu druhostupňového správneho rozhodnutia, na ktoré sa vzťahoval postup podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v rámci samostatného konania. Vo vzťahu k žalobcovi 2 došlo k zastaveniu konania samostatným uznesením, keďže tento nedoložil plnú moc pre zvoleného právneho zástupcu.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžk 9/2018 z 28. júna 2018 vyplýva, že ním bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 S 130/2008-248 z 28. augusta 2017.

Podľa skutkového konštatovania najvyššieho súdu bolo integrované povolenie č. 3520/OIPK-814/05-Ve/370630105 z 27. septembra 2005 novým rozhodnutím č. 7071-34218/2015/Kri/370630105/ZR z 19. novembra 2015 zrušené bez náhrady.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd postupoval správne, ak po tom, čo uznesenie č. k. 11 S 130/2008-104 z 10. februára 2010 nadobudlo právoplatnosť, konanie

podľa § 179 ods. 4 Správneho súdneho poriadku zastavil. Ustanovenie § 179 ods. 5 Správneho súdneho poriadku vylučuje súdny prieskum doručovaného rozhodnutia, keďže proti tomuto je prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Sťažovateľka preto mala právo podať odvolanie proti rozhodnutiu, čo aj využila, a o jej odvolaní bolo rozhodnuté 16. mája 2011 rozhodnutím č. 5178-14541/27/2011/Oce. Následne vzniklo sťažovateľke podľa § 179 ods. 6 Správneho súdneho poriadku právo podrobiť rozhodnutie o odvolaní súdnemu prieskumu, ktoré aj využila.

3. Podľa názoru sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 11 S 130/2008-248 z 28. augusta 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžk 9/2018 z 28. júna 2018 došlo k porušeniu jej označených základných práv podľa ústavy.

Sťažovateľka je presvedčená, že krajský súd konanie zastavil preto, že uplynula doba dlhšia ako tri roky od vydania rozhodnutia z 27. septembra 2005. Pritom zo spisu vyplýva, že žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovanej z 27. septembra 2005 bola podaná pôvodným žalobcom ešte 27. júna 2008. Pôvodný žalobca sa domáhal preskúmania tohto rozhodnutia, ktoré bolo v tom čase už právoplatné a podľa ktorého už prebiehala nedovolená stavebná a prevádzková činnosť na pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľky, resp. pôvodného žalobcu. Postup spočívajúci v podaní žaloby bol preto jediným spôsobom, ako zaistiť ochranu vlastníckeho práva sťažovateľky, resp. pôvodného žalobcu. Krajský súd namiesto toho, aby poskytol sťažovateľke ochranu a napadnuté rozhodnutie preskúmal (a to aj za pomoci odkladu účinnosti a vykonateľnosti rozhodnutia), neurobil tak, hoci žalobný petit toto výslovne požadoval. Namiesto toho celkom odlišne a v rozpore s obsahom žalobného petitu prekvapivo rozhodol o stanovení povinnosti žalovanej zaslať rozhodnutie pôvodnému žalobcovi, hoci v tom čase už niekoľko rokov prebiehala masívna a nezvratná stavebná a hospodárska činnosť iného subjektu bez súhlasu vlastníka. Žaloba z 27. júna 2008 bola podaná ešte pred uplynutím trojročnej lehoty od vydania rozhodnutia z 27. septembra 2005.

Podľa sťažovateľky nemožno súhlasiť s názorom krajského súdu, podľa ktorého predmet konania vedeného pod sp. zn. 11 S 130/2008 odpadol v dôsledku podania žaloby sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 11 S 124/2011. Obe konania prebiehali na tom istom

krajskom súde paralelne, čo znamená, že vzhľadom na prekážku litispendencie by malo byť zastavené neskoršie konanie vedené pod sp. zn. 11 S 124/2011.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domnieva, že krajský súd a najvyšší súd si medzi sebou vec formálne mnoho rokov posielali bez toho, aby sa ňou náležite vecne zaoberali, ale najmä, aby poskytli sťažovateľke ochranu jej vlastníckeho práva zasiahnutého rozhodnutím z 27. septembra 2005 vydaným v rozpore so zákonom. Postup krajského súdu je obštrukčný, pretože tento iba hľadal formálne dôvody na zastavenie konania tak, aby sa nemusel zaoberať preskúmaním zákonnosti rozhodnutia. Tento obštrukčný postup navyše viedol k predlžovaniu doby, ktorá uplynula od vydania rozhodnutia, čo všeobecné súdy využili v odôvodnení svojich uznesení. Takýto postup budí u sťažovateľky pocit nedôvery v spravodlivé rozhodovanie súdov.

4. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Usnesení Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28.6.2018, č.j. 8Sžk/9/2018 a Krajského soudu v Nitře ze dne 28.8.2017, č.j. 11S/130/2008-248 se zrušují a věc se vrací k novému projednání a rozhodnutí a současně přiznal stěžovatelce právo na náhradu nákladů za řízení před Ústavním soudem SR.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 20 ods. 1 a 4, ako aj čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 130/2008 a jeho uzneseniu z 28. augusta 2017, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu krajského súdu bola prípustná kasačná sťažnosť ako mimoriadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal najvyšší súd v rámci kasačného konania. Tým je zároveň v tejto časti vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka možnosť podať kasačnú sťažnosť aj využila.

8. Zvyšná časť sťažnosti sa v primárnej rovine javí tak, že nemá všetky náležitosti predpísané zákonom.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili, a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Z citovaných ustanovení možno vyvodit', že návrh rozhodnutia ústavného súdu, ktorého sa sťažovateľka v podanej sťažnosti domáha (petit sťažnosti), musí obsahovať predovšetkým výrok o tom, ktorý orgán verejnej moci, ktorým svojím rozhodnutím a aké jej konkrétne označené práva podľa ústavy, Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), resp. medzinárodných zmlúv mal porušiť. V ďalšom výroku môže potom sťažovateľka požadovať zrušenie takéhoto rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie orgánu, rozhodnutie ktorého sa zrušuje.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha iba výroku o zrušení uznesení všeobecných súdov a výroku o vrátení veci na ďalšie konanie. Vzhľadom na už uvedené možno konštatovať, že ústavný súd takým znením výrokov, aké sťažovateľka od neho požaduje, rozhodnúť nemôže. Bez výroku o tom, ktorý orgán verejnej moci, ktorým svojím rozhodnutím a aké jej konkrétne označené práva podľa ústavy, listiny, resp. medzinárodných zmlúv porušil, nemôže ústavný súd napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Keďže konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde) je návrhovým konaním, nie je možné, aby ústavný súd sám chýbajúcu časť petitu sťažnosti doplnil, a to ani napriek tomu, že zo samotného textu sťažnosti sa dajú chýbajúce údaje nepochybne zistiť.

Možno zhrnúť, že petit sťažnosti nemá všetky zákonné náležitosti, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti.

9. Odhliadnuc od dosiaľ uvedeného, z obsahového hľadiska možno sťažnosť považovať aj za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Hoci piata časť Občianskeho súdneho poriadku (účinná do 30. júna 2016) neobsahovala osobitne upravenú žalobu týkajúcu sa prípadu, ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v rámci rozhodovania o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov ustanovenie § 250b ods. 2 a 3 s takouto možnosťou rátať. Uvádza sa tam, že ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť

tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí. Už uvedeným spôsobom súd postupuje, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

12. Obdobne z § 179 Správneho súdneho poriadku účinného od 1. júla 2016 vyplýva, že ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (opomenutý účastník), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie. Doručením uznesenia správneho súdu orgánu verejnej správy sa zo zákona odkladajú účinky napadnutého rozhodnutia, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku, ak je tento prípustný. V takom prípade je opomenutý účastník oprávnený podať riadny opravný prostriedok, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť. Po právoplatnosti uznesenia o povinnosti orgánu verejnej správy doručiť napadnuté rozhodnutie správny súd konanie zastaví. Opomenutý účastník môže podať novú správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, a to po rozhodnutí o riadnom opravnom prostriedku.

13. Z argumentácie sťažovateľky vyplýva, že táto má nesprávnu predstavu o právnej povahe žaloby, ktorú pôvodný žalobca podal ešte v roku 2008.

Špecifičnosť žaloby vyplývala zo skutočnosti, že pôvodný žalobca v podanej žalobe tvrdil, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené. Z tohto dôvodu preto bolo povinnosťou krajského súdu v zmysle § 250b ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku nariadiť správne orgánu, aby svoje rozhodnutie doručil. Ak by proti doručenému rozhodnutiu nebolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, (len) potom by zrejme prichádzalo do úvahy, aby správny súd na základe podanej žaloby správnosť rozhodnutia meritórne preskúmal, teda o podanej žalobe meritórne rozhodol.

Keďže po doručení rozhodnutia správneho orgánu bolo proti nemu podané neúspešné odvolanie a keďže odvolacie rozhodnutie bolo napadnuté novou žalobou, ktorú podala sťažovateľka (konanie o nej sa viedlo na krajskom súde pod sp. zn. 11 S 124/2011), konanie o žalobe pôvodného žalobcu už nemalo miesto. Žaloba pôvodného žalobcu smerovala proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom v priebehu konania vedeného správnym súdom došlo na základe odvolania podaného v správnom konaní k vydaniu odvolacieho rozhodnutia. Predmetom skúmania v rámci správneho súdnictva preto správne malo byť napokon odvolacie rozhodnutie. Práve na tento účel slúžila nová žaloba sťažovateľky vedená krajským súdom pod sp. zn. 11 S 124/2011.

14. Napokon možno ešte dodať, že sťažovateľka sa mylí, keď je presvedčená o tom, že krajský súd konanie zastavil preto, že uplynula doba dlhšia ako tri roky od vydania rozhodnutia z 20. septembra 2005. Keby bol krajský súd dospel k takémuto presvedčeniu, nenariadil by rozhodnutie správneho orgánu opatrovníkovi pôvodného žalobcu doručiť. V skutočnosti krajský súd takto rozhodol preto, že rozhodnutie správneho orgánu, proti ktorému žaloba smerovala, bolo po jeho doručení pôvodnému žalobcovi napadnuté odvolaním, v dôsledku čoho vzniklo právo odvolacie rozhodnutie napadnúť novou žalobou, čo sťažovateľka aj urobila.

15. Je tiež mylný názor sťažovateľky, podľa ktorého pri súbežne prebiehajúcich konaniach sp. zn. 11 S 130/2008 a sp. zn. 11 S 124/2011 vedených tým istým krajským súdom paralelne vzhľadom na prekážku litispendencie malo byť zastavené neskoršie konanie vedené pod sp. zn. 11 S 124/2011. O prekážke litispendencie v danom prípade nemohla byť ani reč. Predmetom uvedených konaní boli totiž odlišné rozhodnutia. Kým predmetom prvej žaloby (sp. zn. 11 S 130/2008) bolo prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu z 27. septembra 2005, tak predmetom druhej žaloby (sp. zn. 11 S 124/2011) bolo odvolacie rozhodnutie správneho orgánu zo 16. mája 2011. Odlišný predmet oboch konaní možnosť litispendencie celkom vylučuje.

Možno napokon zhrnúť, že uznesenie najvyššieho súdu sa nejaví ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené.

16. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018